

gifter, men spørgsmålet var efter hans mening, om ikke befolkningens stigende indkomster ville skabe tilstrækkelige reserver for staten, dels i kraft af udskrivningsloven, dels ved øget provenu af forbrugsafgiftslovene. At regeringen nu havde foreslået afgiftsforhøjelser, havde vel også forbindelse med, at 2. rate af helhedsløsningens lønforhøjelser nu udløstes. Men man måtte tillige tage i betragtning, at tillægspensionen, hvortil der i det kommende år skulle opkræves omkring 300 mill. kr., ville virke forbrugsbegrænsende.

Under hensyn til den gældende pristalsregulering fandt Alfred Bøgh det påfaldende, at regeringen ved den første afgiftsforhøjelse, efter at skatter og afgifter var taget ud af pristallet, havde valgt at forhøje afgiften på benzin, idet man i virkeligheden ikke havde nogen mulighed for at holde denne forhøjelse ude af pristallet, fordi den indgik i erhvervslivets omkostninger over en bred front. Han konkluderede, at venstre ikke kunne medvirke til gennemførelse af lovforslagene som isoleret foranstaltning, men man så gerne en forskydning i beskatningen fra direkte til indirekte skat og ville derfor underkaste de forskellige spørgsmål en nøje vurdering i sammenhæng med behandlingen af udskrivningsloven.

Poul Møller (KF) mente ikke, at pristalreguleringen var den reale begrundelse for lovforslagene. En rigtig ordnet pristalsregulering skabte ikke forøget efterspørgsel. Derimod måtte de lønforhøjelser, der var gennemført i henhold til helhedsløsningen, give frygt for forbrugsstigning. Men nu ville finansministeren måske sige, at det i virkeligheden var statsfinansernes stilling, der var begrundelsen. Det hidtil foreliggende skøn over statsfinanserne gav imidlertid ikke grundlag for at tro, at afgiftsforhøjelser var nødvendige, heller ikke når man tog udgiftsforøgelserne efter tidspunktet for skønnet i betragtning. Udgiftsforøgelserne måtte i det væsentlige kunne påregnes dækket gennem stigningen i forbrugs- og omsætningsafgifter og direkte skatter, men et revideret skøn fra finansministeriet måtte fremskaffes til nærmere vurdering af stigningen i disse indtægter. *Poul Møller* mente imidlertid ikke, at statsfinansernes stilling kunne have været afgørende for lovforslagene, der snarere skyldtes hensynet til konjunkturpolitikken. Man ønskede et større overskud end det, der var budgetteret med, for at holde lønforhøjelserne i ave. *Poul Møller* var ikke enig med regeringen i dette synspunkt. Den konjunkturpolitiske situation gav ikke grundlag for forhøjelse af afgiftssatserne, men derimod for en sådan omlægning af beskatningen, som det konservative folkeparti havde arbejdet for i flere år, fra skat på indkomst til skat på forbrug. Dette ville partiet arbejde for i udvalget for at fremme produktiviteten, arbejdslysten og opsparingen.

Med hensyn til de enkelte forhøjelser udtalte *Poul Møller*, at han fandt henvisningen til cigaretternes skadelige virkning på sundheden hyklerisk, når det samtidig fremgik af bemærkningerne til lovforslaget, at regeringen påregnede en merindtægt på 150 mill. kr.